

Leonora Christina Skov

Het glazen huis

VERTAALD DOOR
LAMMIE POST-OOSTENBRINK

2016
Amsterdam

Voor Sidsel
Mijn spirituele zuster

En voor mijn geliefde Annette

Addis Abeba, Ethiopië, maandag 5 mei 2014

Het spitsuur begon langzaam op gang te komen in Addis Abeba, de drukke hoofdstad van Ethiopië. Een paar verdiepingen onder Café Lime Tree stonden blauwe en witte gehavende taxi's met stationair draaiende motor te wachten (*Hey sister, need a ride?*) en de zon brandde boven de uitlaatgassen. Over twee uur zou die pas boven de dagelijkse drukte ondergaan, maar het koelde nu al af. Robin Lee schoof het caféraam dicht en scrolde door haar artikel. Als ze opschoot, kon ze het concept vandaag nog af krijgen.

‘Dacht jij nu werkelijk dat je zomaar weg kon lopen van wat je hebt aangericht?’ vroeg een mannenstem vlak boven haar hoofd, buiten adem door de ijle lucht. Haar handen bleven een paar centimeter boven het toetsenbord zweven.

‘Ik heb geen idee waar u het over hebt,’ zei ze. Ze keek op naar de oudere man die bij haar tafel stond. Hij had de handen voor zijn buik over elkaar geslagen en keek haar aan met een hatelijke trek om zijn mond. Een langwerpige envelop stak uit de borstzak van zijn smoezelige gele overhemd en zijn huid was even wit als zijn haar, dat zich had teruggetrokken tot op zijn achterhoofd.

‘Jij weet donders goed wat je hebt gedaan, Robin Lee,’ zei hij, waarbij hij haar naam met nadruk uitsprak. Hij hoorde niet te weten wie zij was. Absoluut niet. Even was Robin ervan overtuigd dat ze hem eerder had gezien, maar aan de andere kant: hoe langer ze in Afrika verbleef, hoe meer haar Deense landgenoten op elkaar begonnen te lijken; na vijftien jaar kon ze hen slechts met moeite van elkaar onderscheiden.

‘Ik moet u teleurstellen, ik ben niet de Robin Lee die u zoekt,’ zei ze, wat de waarheid was. Ze was een gewetensvolle journalist met Afrika en Azië als specialisme, niet meer en niet minder. Op dit moment was ze bezig met een belangrijk artikel over de euforiserende qatplant, die het grondwater uit de Hoorn van Afrika zuigt en grote delen van de bevolking van Somaliland tot en met Jemen in zombies verandert. Ze had zojuist een paar e-mails van haar redacteurs beantwoord (*Ja, ik leef nog. Die terreuraanval waar je het over had, was aan de andere kant van het continent*) en had een mail gestuurd naar haar vaste Cambodjaanse tolk om te horen of ze mee wilde naar een klus in een armetierige badplaats in het zuiden van Cambodja.

‘Ik kan je verzekeren dat jij de juiste Robin Lee bent,’ zei de man. Zijn borstkas ging veel te snel op en neer. Wie was die man? dacht ze. Wie was hij in vredesnaam?

‘Je doet zoals gewoonlijk alsof je van de prins geen kwaad weet, zie ik,’ zei hij vervolgens. Hij keek haar aan alsof hij persoonlijk aanstoot nam aan haar broekpak en rommelig opgestoken haar. ‘Je bent zeker weer druk bezig de wereld te redden?’ Hij knikte naar haar notities en uitgewerkte interviews, die verspreid over de tafel lagen naast de laatste editie van *New African Magazine*. ‘*Exclusive. African leaders tell it like it is.*’ Afrikaans optimisme op z’n best. Zijn kaak trilde. ‘Of ben je misschien van plan eerst nog meer onschuldige mensen over de kling te jagen?’

Robin had al veel meegemaakt, maar ze was nog nooit gevraagd de rol van schurk te spelen in iets wat nog het meest leek op een aflevering van een sombere Deense tv-krimi. Ze had zin om tegen hem te zeggen dat hij verder moest zappen, maar in plaats daarvan glimlachte ze zwijgend. Die strategie had ze voor het laatst in november gebruikt, toen een paar Zimbabwaanse politieagenten in Bulawayo hadden geprobeerd haar voor een vermogen te chanteren. Het was ze niet gelukt.

‘Hoe voelt het eigenlijk om nog in leven te zijn, terwijl zoveel

mensen zijn gestorven? Voelt vast vreemd, of niet soms?' vroeg de man met luide stem.

Gelukkig werd hij overstemd door een vliegtuig dat een paar kilometer verderop met monotoon gedreun opsteeg.

'Wie bent u?' vroeg ze. De glimlach was verdwenen. 'Wat wilt u van mij?'

Haar plaaggeest was het type man dat bij het ouder worden steeds dunnere lippen kreeg. Wat er nog van over was vormde een bijna kleurloze streep die aan de ene kant naar beneden hing.

'Ik heb een theorie ontwikkeld die ik graag met je wil delen,' zei hij. 'Sommige mensen worden geboren met een speciaal soort klittenband op hun lichaam, dat idioten zoals jij aantrekt. Klinkt je dat bekend in de oren?'

Robin keek vluchtig rond. Om haar heen zat de gebruikelijke mix van nieuwrijke Ethiopiërs en witte zakenlui westerse sandwiches te eten. Een paar Ethiopische vrouwen met steil haar en op laklaarzen met hakken van twaalf centimeter stonden discreet op klanten te wachten en een handjevol ongewassen toeristen in grauwe batikhemden en slobberbroeken zat te mailen of reisgidsen te lezen. Een ober laveerde tussen de tafels door en serveerde sterke Ethiopische koffie, maar daar werden de aanwezigen niet alerter van. De waanzinnige Deen was niemand opgevallen.

'Als ik "Stormø" zeg, wat zeg jij dan?' vroeg hij. Robin had altijd gedacht dat de uitdrukking 'de koude rillingen lopen je over de rug' onzin was, maar zijn vraag had bij haar wel dat gevolg, en ze kreeg het ijskoud. Stormø was de laatste plek op aarde waar ze aan wilde denken, en toch zag ze het eiland, het huis en de zeven bewoners levendig voor zich. Zij was een van hen geweest. Ze wist nog steeds niet goed hoe het haar was gelukt om te ontsnappen, en ze wilde er ook liever niet aan denken, niet meer. Stormø was een detail uit het verleden, dat was alles. Een van vele verdrongen details.

‘Je ziet lijkbleek,’ zei hij. ‘Misschien gekweld door een beetje schuldgevoel?’

Robin deed haar laptop met een klap dicht en gebaarde naar de dichtstbijzijnde ober dat hij bij haar tafel moest komen.

‘Excuse me! Yiqirta! This man is bothering me.’

Maar de ober was druk bezig met een paar door reuma geplaagde toeristen met grote hoeden en zwabberarmen, die voor hun koffie wilden betalen met verfrommelde birrbiljetten.

‘Ik probeer iemand te vinden die me kan helpen u discreet bij mijn tafel weg te halen zodat ik geen scène hoeft te schoppen,’ zei ze tegen de man. ‘Ethiopiërs houden daar niet van. In tegenstelling tot u zijn het beleefde mensen. Wilt u alstublieft onmiddellijk weggaan.’

‘Niet voor ik je dit heb gegeven.’

De man haalde de envelop uit zijn borstzak en legde hem met een plechtig gebaar voor haar op tafel. Hij zag er opeens vredig uit, draaide zich om en liep doelgericht naar de uitgang.

Zodra hij de trap af was gelopen en was verdwenen, pakte Robin voorzichtig de envelop van tafel en bekeek hem aandachtig. Ze bleef er even mee tussen haar duim en wijsvinger zitten draaien. Hij was niet dichtgeplakt. Scherp gevouwen, geprinte blaadjes piepten eruit. Tien stuks aan beide kanten beschreven, constateerde ze terwijl ze de papieren voor zich op tafel gladstreek. *Je keek niet op of om, Robin Lee, het kon je niets schelen, jij wilde gewoon verder en dat is je gelukt. Zo ziet het kwaad eruit*, las ze. Haar hart klopte veel te snel. *Ik was ervan uitgegaan dat jij je verdiende straf wel zou krijgen, maar je ging vrijuit. Dat is voor jou heel gewoon geworden, nietwaar?*

Robin zocht in haar tas naar het potje cacaoboter, draaide de deksel eraf en smeerde geconcentreerd haar handen en onderarmen in. De zoete lucht had gewoonlijk een ontspannend effect op haar, maar vandaag bleef de geur in haar neus hangen. Ze was een gewetensvolle reisjournalist, niet meer en niet minder, zo

was het altijd geweest. Gewetensvol. Altijd. Al het andere waren gewiste details.

Het geluid van piepende remmen en brekend glas sneed op eens door Café Lime Tree. Er viel een onbehaaglijke stilte over Bole Road beneden. Al snel hoorde ze auto's toeteren en mensen die steeds harder schreeuwden.

‘Policetira tiri! Help! First aid, anyone?’

Robin keek uit het raam en zag meer dan haar lief was: een taxi met een bebloede motorkap, een blanke man onder het bloed, liggend op de derde rijstrook. Zijn gele overhemd onder de donkerrode vlekken, de bloedplas onder hem die steeds groter werd, stilstaande auto's op alle rijstroken. Snel pakte ze haar spullen bij elkaar, legde 130 birr op tafel, liep de trap af naar buiten en de straat op, waar de mensen net zo stilstonden als het verkeer. Drie mannen bogen zich gedempt discussiërend over wat er nog over was van de Deen, terwijl het geluid van sirenes steeds dichterbij kwam. Als op bevel zetten de auto's op de andere rijbanen zich weer in beweging.

‘The gentleman didn't watch out for the traffic at all,’ zei een jonge Ethiopische man tegen haar. Zijn papieren koffiebeker van Kaldi's Coffee beefde in zijn handen. ‘I think he's dead, sister. Did you know him?’

Robin schudde haar hoofd en liep weg. Ze had die man niet gekend en nu was hij dood. Ze zou zich opgelucht moeten voelen, maar dit alles had meer weg van een film waarnaar iemand haar dwong te kijken. Ze zocht zich een weg door de westers en traditioneel geklede Ethiopiërs met parasols tegen de zon en groepen winterbleke West-Europese toeristen die een tussenstop maakten in Addis.

‘Hey, *faranji!* Look, look!’

Een paar armoedige straatverkopers liepen haar tegemoet, de ene hield cd's met Amharisch voor beginners voor haar neus, de andere een collectie valse Rolex-horloges. Rijen taxi's stonden

voor de supermarkt, net als anders. Alles was heel normaal, afgezien van de brief van de dode Deen die in haar tas brandde, en zijn woorden, die een gat in haar gedachten brandden. *Hoe voelt het eigenlijk om nog in leven te zijn, terwijl zoveel mensen zijn gestorven?*

‘Salam. Gerji area, 150 birr,’ zei ze tegen de eerste de beste taxi-chauffeur, die direct zijn mond opendeed om te onderhandelen. Haar ogen begonnen te tranen van de uitlaatgassen, de droge lucht kriebelde in haar neus.

‘Final offer. Just drive me there, okay?’

Ze stapte in de taxi en smet het portier zo hard dicht dat de carrosserie uit elkaar dreigde te vallen. De Lada’s uit de tijd van het Derg-regime hadden hun beste tijd gehad.

‘Now please. I am in a hurry.’

Ze haalde haar mobieltje uit haar tas en zocht het nummer van haar vriend Solomon op, droogde haar ogen met de rug van haar hand. Een van de vele wit-geel gestreepte metalen hekken voor de zoveelste bouwplaats gleed buiten voorbij. *Weet je nog toen ik vorig jaar augustus uit Denemarken terugkwam?* typte ze. *Er is iets wat ik je nooit heb verteld. Het is belangrijk. Kom alsjeblieft zo snel mogelijk naar het Laza View Café.*

Dag 1

Kopenhagen, donderdag 1 augustus 2013

Toen Agnete de slaapkamer binnenkwam, wist Kevin Bergman direct dat er iets helemaal mis was.

‘De nekplooimeting,’ zei ze. De laatste keer dat ze zo bleek had gezien, was de dag dat haar zus na een bedrijfsfeest was verdwenen en nooit meer was teruggevonden. Zijn ruggenwervels knakten toen hij rechtop ging zitten. Hij zou voor een maand naar het eiland Stormø gaan en was bezig zijn koffer in te pakken, die wagenwijd open op het bed stond. Minstens vijftwintig boeken, veel te weinig kleren.

‘De nekplooi van ons kindje is 5,8 millimeter,’ zei Agnete. Ze keek hem afwachting aan. Hij liet zijn schouders zakken.

‘Dus?’

Dat was de verkeerde reactie. Agnete deed haar ogen dicht en masseerde haar slapen. Ze had haar haar niet moeten knippen, dacht hij. Kort haar stond haar niet. Had ze nou maar naar hem geluisterd toen hij dat zei, maar naar hem luisterde ze allang niet meer. Het leek of hij met onzichtbare inkt tegen haar praatte.

‘Er is een kans van tien procent dat ons kind het syndroom van Down heeft,’ zei ze terwijl ze zich op het bed liet vallen, waardoor zijn laptop op de grond smakte. ‘De dokter had het ook over een grote kans op hartproblemen en bombardeerde me met verhalen over zeldzame chromosoomfouten, stofwisselingsziekte en weet ik wat nog meer. Ik kan me de helft van wat hij me heeft verteld niet meer herinneren, en jij was er immers niet bij.’

Zoals gewoonlijk, had ze eraan toe kunnen voegen. Haar ka-

ken gingen heen en weer, alsof ze kauwde op haar teleurstelling over hem.

‘Kevin, luister je überhaupt wel naar wat ik zeg, of knik je gewoon op dezelfde manier als wanneer je móe-der tegen je praat?’

Ze sprak het woord ‘moeder’ langzaam en met nadruk uit om hem te provoceren.

‘Ik luister wel,’ zei hij, terwijl hij zich moest beheersen om niet te controleren of zijn laptop nog heel was. De laptop maakte deel uit van het onderzoeksleven waarvan hij had gedroomd sinds hij zijn proefschrift over Mary Shelleys *Frankenstein* anderhalf jaar geleden had ingeleverd. Hij had de computer gekocht hoewel hij alleen hier en daar een uurtje zou kunnen lesgeven. 329 kroon per maand, gespreid betalen gedurende zesenzestig maanden. Boven op zijn studieschuld. Gelukkig had hij gisteravond een kopie gemaakt van de complete harddisk.

‘Het neusbeen konden ze op de scan ook niet zien,’ zei Agnete. Hij zag aan de roze vlekken in haar hals dat ze op het punt stond in tranen uit te barsten.

‘Neusbeen?’

Hij zag een oude fotoserie van een kindertehuis even buiten Tsjernobyl voor zich, met allemaal zwaar misvormde kinderen: maar één oog, geen neus, enorme klompvoeten. De vlekken in Agnetes hals waren inmiddels vuurrood.

‘De folders liggen er al weken, maar je hebt ze nog niet eens gelezen, of wel?’

‘Natuurlijk wel.’

‘Natuurlijk niet. En niet omdat je niet kunt lezen, want je doet immers de hele dag niets anders dan met je neus in een boek zitten.’

Dat was niet helemaal waar, maar hij zag geen reden Agnete uit de droom te helpen. Ze was tandtechnicus van beroep en toen ze elkaar vijfenhalf jaar geleden hadden leren kennen, had ze hem bewonderd omdat hij van die moeilijke boeken over

Walter Benjamin en Sophie Calle las. Hij zag haar voor zich, naakt en tien kilo lichter. Ze rolde op haar zij en keek hem met haar verrassend grote ogen indringend aan.

‘Ik heb het gevoel dat je iets voor me achterhoudt,’ zei ze. ‘Wil je me niet vertellen wat het is?’

Maar dat was voor ze waren gaan samenwonen en zij was opgehouden vragen te stellen. Toen hij op een dag thuiskwam van de bibliotheek had ze de muren slagroomwit geverfd. ‘Breathe’ heette de kleur. Goed dat hij daar nu aan werd herinnerd.

‘De dokter wil volgende week donderdag om twee uur in het ziekenhuis in Hvidovre een placentabiopsie doen,’ zei ze. Ze keek hem aan met haar speciale, berustende blik die benadrukte dat ze nu al teleurgesteld was dat hij haar niet overal voor kon behoeden. ‘Ik heb natuurlijk gevraagd of het niet eerder kon, maar dat was kennelijk niet mogelijk vanwege de zomervakantie. Er is een kleine kans dat ik tijdens de procedure een abortus krijg en het kan naderhand pijn doen, dus het is een goed idee als er iemand bij me is. Ja, wacht, ik weet al wat je wilt gaan zeggen. Je wilt me ongetwijfeld vragen of mijn moeder niet gewoon mee kan gaan. Of mijn collega Gitte. Of iemand anders, zolang jij maar niet mee hoeft, want jij gaat weg en dat is immers veel belangrijker, al ben je de vader van dit kind. Of niet soms?’

Agnete liet een stilte vallen. Het was de bedoeling dat hij nu zou zeggen dat hij uiteraard mee zou gaan, maar hij schudde alleen zijn hoofd. Het woord ‘vader’ rammelde als een losse schroef door zijn gedachten. Dit was plotseling allemaal veel te concreet. De foetus in Agnetes buik was inmiddels gepromoveerd tot *het kind*. Al die verwachtingen die in een strak tempo zijn richting op marcheerden. Maar hij kon met geen mogelijkheid iemands vader worden, hij had zelfs nooit die wens gehad.

‘Wat is het nut van dit gesprek als jij toch al weet wat ik wil gaan zeggen?’ vroeg hij, meer timide dan de bedoeling was. Agnete keek naar haar handen. Haar knokkels waren wit.

‘Ik hoop blijkbaar steeds dat jij iets anders zult zeggen dan ik in mijn hoofd heb.’

De situatie was volkomen hopeloos, dacht hij. Het afgelopen halfjaar had hij vierhonderd sollicitatiebrieven geschreven, zonder enig resultaat. Hij kon zelfs de helft van de huur niet meer opbrengen en zijn dagen waren langzaam maar zeker steeds verder leeggelopen. Als hij toevallig een van zijn voormalige studiegenoten van de universiteit tegenkwam, keken ze hem aan met een mengeling van medelijden en angst dat zijn pech besmettelijk was. Vervolgens vroegen ze gemaakt opgewekt: Hoe gaat het met je?, alsof hij nog maar een paar maanden te leven had. Dat had hij ongetwijfeld ook in hun beleving.

‘Op een later moment willen de dokters een echo van het hart maken en nog een paar andere onderzoeken doen,’ zei Agnete. Ze wreef met haar hand over haar buik. Gelukkig was de zwangerschap nog niet goed zichtbaar. De foetus was er bijna niet. Zo dacht hij er het liefst aan. ‘Kennelijk kun je maar liefst tot de tweeëntwintigste week een abortus krijgen en ook daarna nog, als blijkt dat...’

Ze sloeg op haar buik. Het klonk hol.

‘Maar als je negenendertig bent is het eigenlijk nu of nooit, nietwaar?’ zei ze, met een afwachtende blik op hem. ‘Het kindje kan immers best een goed leven krijgen, zelfs als het het syndroom van Down heeft, of hartproblemen, toch?’

‘Niet bij ons, lijkt me,’ flapte hij eruit. Ze hapte naar adem, maar in deze beigeleurige hel was de zuurstof al lang geleden verdwenen.

‘Hoe bedoel je?’

Hij realiseerde zich dat ze dit gesprek al veel eerder hadden moeten voeren, maar het was makkelijker geweest om het onderwerp niet aan te snijden. Een van zijn vele kortzichtige oplossingen.

‘Nou ja, onze relatie is al een paar jaar niet al te best,’ ant-

woordde hij. ‘We hebben constant ruzie en jij doet niets anders dan me afsnauwen en je aan me ergeren. Ik wilde geen kind, Agnete. Jij bent stiekem gestopt met de pil en nu verlang je van mij dat ik me gedraag als de ideale vader die alles meteen uit zijn handen laat vallen om met jou van het ene naar het andere onderzoek te gaan, en die het vanzelfsprekend vindt om een kind op de wereld te zetten dat veel zorg nodig heeft. Ik vind niet dat je dat van mij mag verwachten. Dit is helemaal niets voor mij, dat moet jij toch ook inzien.’

In een paar zinnen was hij een volslagen vreemde voor haar geworden. Dat kwam goed uit; zij dacht dat ze hem door en door kende, maar deze ruzie hielp haar razendsnel uit die droom.

‘Ik had gehoopt dat je van mening zou veranderen als het kindje onderweg was,’ zei ze. ‘Ik had me voorgesteld dat je, als je eenmaal aan het idee was gewend, blij zou zijn om vader te worden. Het is namelijk de bedoeling dat je je op het ouderschap verheugt, zo zit de natuur in elkaar, Kevin. Je bouwt een nestje, je bestudeert de scans nauwkeurig, je bedenkt namen voor het kindje, je koopt een kinderwagen en piepkleine babykleertjes. Als je dat niet doet, komt het afgestompt over. Jij bent afgestompt, dat moet wel als je zulke dingen zegt.’

Hun gesprek was zo van de rails gelopen dat Kevin het overzicht kwijtraakte. Zo ging het altijd als Agnete haar zin wilde doordrukken. Ze bleef doorgaan tot hij het uiteindelijk opgaf.

‘Eerlijk gezegd vind ik dat er geen bewijs bestaat dat jij en ik goede ouders zullen zijn voor om het even welk levend wezen,’ zei hij. Agnete kwam met een ruk overeind. Ze was langer dan hij. Niet veel langer, maar toch. Toen ze elkaar pas kenden, had ze hem verteld dat haar moeder haar vroeger strafte door haar strak aan te staren tot ze voor haar gevoel in elkaar was geschrompeld tot een mier. Nu deed ze hetzelfde met hem, maar hij kromp niet langer. Sinds hij zijn proefschrift had afgerond, trainde hij twee uur per dag en had hij acht kilo aan spiermassa gekweekt.

‘Wat wil je daar nu eigenlijk mee zeggen?’ riep ze recht in zijn gezicht. ‘Dat ik net zo goed direct het kind kan laten aborteren, omdat ik toch een slechte moeder word?’

Hij had er een hekel aan als ze schreeuwde. Daarom deed ze het ook.

‘Dat heb ik je al aangeraden toen je me vertelde dat je zwanger was,’ zei hij, in de wetenschap dat ze zich alleen maar meer zou opwinden over alles wat hij zei. ‘Ik vind niet dat we een kind iets te bieden hebben, Agnete. Ik zie niet in hoe we een mongooltje moeten bekostigen, of een ander ziek kind, of zelfs een gezond kind, trouwens.’

Ze gaf een schop tegen zijn laptotas, die met een klap tegen de muur vloog.

‘Ik droom al jaren over een kind, oké? Het kan wel zijn dat jij de mooiste gebeurtenis in het leven wilt missen, maar dat wil ik niet. Ik heb al genoeg moeten opgeven voor jou.’

Kevin moest even slikken.

‘Het was eerlijker geweest als je die droom wat eerder met mij had gedeeld. Bijvoorbeeld toen we elkaar leerden kennen,’ zei hij met een blik op de wekker. Het was tien over tien. Als hij op tijd in Esbjerg wilde zijn, moest hij nu gaan.

‘Ik wist dat jij geen kinderen wilde, dus wat moest ik anders?’ zei Agnete zachtjes. ‘Ik wilde jou niet verliezen.’

Dat zou anders wel het beste voor jou zijn geweest, dacht hij. Geen van beiden zei iets.

‘Ik moet nu echt gaan,’ zei hij na een tijdje. Ze vertrok haar gezicht, ze leek op een tekenfilmfiguur uit een Cartoon Network-serie, het tv-kanaal dat binnenkort zijn leven zou overnemen.

‘Ik hoop echt dat dat niet waar is,’ zei ze. ‘Je gaat nu toch niet weg in die belachelijke poepbruine Skoda van je, dat doe je me toch niet aan!’

‘Ja, dat doe ik wel.’

Kevin had zich verheugd om een maand uit zijn agenda te kunnen scheuren, en die maand begon vanmiddag om drie uur op de kade in Esbjerg, waar een boot hem en zes andere kunstenaars en wetenschappers naar het eilandje Stormø zou brengen. Daar zou hij in een pas geopend kunstenaarshuis verblijven, om in alle rust zijn proefschrift te bewerken tot een boek. Het Stormøhus Fonds had hem het verblijf toegekend zonder dat hij een aanvraag had ingediend; een grotere buitenkans had zich sinds de verdediging van zijn proefschrift niet voorgedaan. Het was zelfs de enige kans die hij had gekregen.

Hij raapte de laptoptas van de vloer en ritste hem open. De laptop leek op het eerste gezicht de botsing met de muur te hebben overleefd. Agnete hilde inmiddels echt.

‘Nee, je mag niet weggaan,’ zei ze. ‘Ik weet niet wat ik aan moet met deze zwangerschap en het schokkende nieuws van vandaag. Please, ga alsjeblieft volgende week donderdag met mij naar het ziekenhuis in Hvidovre om mijn hand vast te houden als ze de placentabiopsie doen. Ik loop het risico het kindje te verliezen. We moeten hier echt fatsoenlijk over praten.’

Kevin deed de koffer dicht en zette hem op de grond naast het bed.

‘Maar jij hebt toch al besloten dat jij het kind koste wat kost wilt hebben? Ik zie absoluut niet in waar we over zouden moeten praten,’ zei hij. We kunnen niet eens samen praten, dacht hij. Is dat je nou nog niet duidelijk?

Toen hij Agnete voor het eerst ontmoette, was hij heel verast geweest toen hij hoorde dat ze zeven jaar ouder was dan hij, maar sinds die dag hadden de jaren versneld bezit genomen van haar gezicht. De laatste tijd hingen haar mondhoeken constant naar beneden als ze praatte.

‘Ga je voor je weggaat ook nog even langs bij je m^oe-der?’ vroeg ze. Kevin gaf altijd de voorkeur aan een gemene Agnete boven een smekende, die hem het gevoel gaf dat hij een slecht mens was.

‘Ja, dat was ik wel van plan,’ zei hij afwachtend. Agnete begon gewoonlijk te flippen als ze ontdekte dat hij zijn moeder in het rijtjeshuis in Hvidovre alweer had bezocht, al was het geen geheim dat ze fibromyalgie en een slecht hart had en het huishouden niet kon doen zonder in het ziekenhuis te belanden met onverdraaglijke pijn door overbelasting.

‘Ze heeft vast bedreigd dat ze doodgaat als jij een maand weg bent,’ ging Agnete door. Kevin had zijn moeder nog niet verteld over Stormø of de zwangerschap. Toen ze onlangs achtenzestig werd, had hij haar een MacBook gegeven, al betekende dat een extra lening van 329 kroon gedurende zesenzestig maanden, die ook boven op zijn studieschuld kwam, en al het andere dat hij niet kon terugbetalen. Hij hoopte stiekem dat het cadeau een pleister op de wond zou zijn die gegarandeerd zou openspringen als hij haar vertelde hoe zijn leven ervoor stond.

‘Waarom kun je niet net zo zorgzaam en lief voor mij zijn als je voor háár bent?’ vroeg Agnete. Ze zweeg even, alsof ze haar eigen woorden wilde laten bezinken. ‘Hoe kan het toch dat ik me in vergelijking met haar altijd minderwaardig voel, zelfs nu?’

Het was nu zo stil in de slaapkamer dat je de wekker kon horen tikken. Kevin voelde iets. Hij wist niet wat het was, dus hij negeerde het.

‘Dat kun je toch niet met elkaar vergelijken,’ antwoordde hij, want dat kon werkelijk niet. Hij was beslist niet van plan geweest om met een hand over Agnetes buik te strelen, maar dat was toch wat hij deed. Ze keek hem indringend aan. De tranen liepen over haar wangen terwijl ze met haar ogen knipperde.

‘Ik heb gewoon het gevoel dat er iets vreselijks zal gebeuren op Stormø,’ zei ze. ‘Ik heb geprobeerd het eiland te googelen, maar ik kan niets vinden. Dat vind ik raar. Ik heb rondgevraagd, maar niemand heeft er ooit van gehoord. Niemand, Kevin. Waarom ben je eigenlijk uitgenodigd? Vind je het zelf niet een klein beetje vreemd? Ik ben bang... Ach, verdomme nog aan toe.’